

34. Szentháromság utáni negyedik vasárnap.A NAGYOBBIK FIÚ.

Lukács 15,25-32
Márk 10,17-31

Az elmúlt vasárnap a kisebbik fiúról szólt a bizony-
ságtétel. Arról, aki "meghalt és feltámadott; elveszett és meg-
találtatott." Ma a nagyobbik fiúról szól az igehirdetés. Arról,
aki mindvégig otthon maradt az atyai házban. Különösen is ké-
rem ^{zöl figyeljenek} azokat a Testvéreimet, akik az előző vasárnap "páholyból"
hallgatták az Ige üzenetét, mert szívükben úgy vélték: Isten-
nek legyen hála, hogy nem ismertem meg soha a tékozlás útját.
Én gyermekésem-től fogva tudom a Szentírás üzenetét. A törvényre
re én is nyugodtan felelem: "Mindezeket megtartottam ifjúságom-
tól fogva." /Mk 10,20/ Vagy azt mondom, amit egy áldott emlékfű
papné mondott: "Az anyatejjel együtt szívtam magamba a zsoltá-
rok szeretetét." Testvér, ha szívedben úgy véled, te soha nem
voltál távol az atyai háztól, figyelj, mert ilyen volt ez a na-
gyobbik fiú is: mindig otthon volt, otthon maradt. S mégis,
mennyi gondot, szomorúságot okoz az atyának!

1. Haraggal telt meg a szíve.

Amikor meghallja, hogy atyja hazaérkezett öccse tisz-
teletére, örömeire fényes örömnépet rendezett, megtelik a szí-
ve haraggal. Nem is akar bemenni az ünnepélyre. Magatartásával
zavart kelt, megrontja az örvendezők örömét is.

Ismernünk az ilyen zavarkeltéseket. Amikor az Úr irgal-
mas szívvel a bűnösök és vámszedők felé fordult, a farizeusok
között zúgolódás támadt. Amikor a bűnös asszony Jézus lábait
könnyeivel öntözi, Simon farizeus megdöbbenésének ad kifejezést,
hogy Jézus egy ilyen nővel szóba állt. /Lk 7,39/ Amikor Mária
vágyakozó szívvel ül Jézus lábánál, hogy hallgassa tanítását,